

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 322/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Sládekom, Červeného kríža 66/20, Námestovo, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 152/2017 z 23. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn.

6 Co 152/2017 z 23. augusta 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), ktorý navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ sa ako žalobca domáhal proti žalovanému [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaný v 1. rade“), a ďalším (34) žalovaným (ďalej spoločne aj „žalovaní“) určenia relatívnej neplatnosti kúpnych zmlúv. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaní ako členovia [REDAKOVANÉ], pozemkového spoločenstva, boli spoluvlastníkmi spoločnej nehnuteľnosti. Kúpnyimi zmluvami previedli svoje spoluvlastnícke podiely na žalovaného v 1. rade bez toho, aby ich ponúkli na odpredaj ostatným spoluvlastníkom (následne žalovaný v 1. rade odpredal všetky spoluvlastnícke podiely žalovanému v 35. rade), v dôsledku čoho bolo porušené zákonné predkupné právo sťažovateľa, ktorý je jedným z veľkého množstva podielových spoluvlastníkov.

3. Okresný súd Námestovo (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 1 C 47/2008-682 z 21. novembra 2016 žalobu sťažovateľa zamietol. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

4. Proti rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ nasmeroval svoju sťažnosť. Krajskému súdu vyčíta, že svoje skutkové zistenia a právne závery v napadnutom rozsudku neodôvodnil riadne, resp. ich odôvodnil v rozpore s platným právnym stavom. Rozsudok krajského súdu je preto podľa jeho názoru nepresvedčivý a popierajúci základné princípy spravodlivého procesu. Tieto výčitky bližšie konkretizuje, uvádzajúc, že krajský súd nesprávne vec právne posúdil v otázke naliehavého právneho záujmu. Ak sťažovateľ v konaní tvrdil, že *„nemá záujem nadobudnúť spoluvlastnícke podiely, ale má záujem navrátiť právny vzťah k spoločnej nehnuteľnosti, aký tu bol pred napadnutými kúpnyimi zmluvami a zabrániť vstupu tretej osoby do tohto spoluvlastníckeho vzťahu, išlo o odstránenie spornosti práva a ochranu sťažovateľa proti neoprávnenému zásahu do jeho vlastníckeho práva, a je tým daná aj možnosť, aby sa oprávnení spoluvlastníci mohli o výkon predkupného práva dohodnúť po tom, čo si povinní splnia z predkupného práva im vyplývajúce povinnosti v súvislosti s ponukou ostatným spoluvlastníkom. Takýto stav bolo*

nutné z hľadiska platného práva a platnej judikatúry posúdiť ako naliehavý právny záujem na podaní žaloby podľa § 137 písm. c) CSP so všetkými dôsledkami z toho vyplývajúcimi. Na podporu svojho tvrdenia sa sťažovateľ odvoláva aj na platnú judikatúru s odvolaním sa napr. na rozsudok Krjaského súdu Banská Bystrica č.k. 16Co/381/2015, rozsudok Krajského súdu Žilina č.k.6Co/108/2013.“.

5. Ďalšou námietkou sťažovateľa je nesprávne právne posúdenie hmotnoprávneho ustanovenia občianskeho zákonníka o vecnom predkupnom práve. V tejto súvislosti ozrejmuje, že pôvodní žalovaní nezaslali písomnú ponuku sťažovateľovi ako jednému zo spoluvlastníkov nehnuteľnosti, ktorou by mu svoje podiely ponúkli na odkúpenie. Napriek tomu krajský súd dospel k záveru, že aj keď postup žalovaných predchádzajúci uzavretiu sporných zmlúv nebol po formálnej stránke v súlade s § 605 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) v spojení s § 140 a 40a Občianskeho zákonníka, sťažovateľ nebol ukrátený na svojom predkupnom práve, a preto z hľadiska ústavnej udržateľnosti výkladu dotknutých zákonných ustanovení je potrebné dať prednosť platnosti napadnutých kúpnych zmlúv, keďže pre konštatovanie ich neplatnosti krajský súd nenašiel ústavne akceptovateľný dôvod. Takýto výklad je však podľa názoru sťažovateľa neprijateľný. Sťažovateľ rovnako kritizuje i posúdenie nedeliteľnosti spoločnej nehnuteľnosti podľa § 4 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov krajským súdom.

6. Napokon sťažovateľ namieta nestrannosť a nezávislosť krajského súdu z dôvodu rozhodovania vecí vylúčeným sudcom. O jeho odvolaní konal a rozhodoval senát v zložení jeho predsedníčky [REDAKOVANÉ] a sudkyň [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Sudkyňa [REDAKOVANÉ] sa ako sudkyňa okresného súdu „zúčastnila konania a rozhodovania veci č.k.3C/37/2008,ktorá vec bola obdobnou vecou v ktorej vystupuje sťažovateľ ako žalobca o neplatnosť kúpnych zmlúv v predmete s rovnakými nehnuteľnosťami s okruhom iných žalovaných... Podľa § 49 ods.2 CSP vylúčený je sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštalácie. Tým, že na konaní a rozhodovaní veci odvolacieho súdu sa zúčastnila vylúčená sudkyňa

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porovnaj napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

14. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

15. Sťažovateľ svojou sťažnosťou namieta, že boli porušené jeho už označené práva, pričom podrobnejšie odôvodnenie porušenia týchto práv rozviedol v sťažnosti obdobne, ako to už urobil v konaní pred všeobecnými súdmi. K ich porušeniu malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že krajský súd svoje skutkové a právne závery riadne neodôvodnil, resp. ich odôvodnil v rozpore s platným právnym stavom. Z obsahu ústavnej sťažnosti je tak zrejmé, že sťažovateľ od ústavného súdu očakáva prehodnotenie záveru, ku ktorému dospeli všeobecné súdy.

16. Ústavný súd na úvod považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska svojvoľnosti, arbitrárnosti rozhodnutia, resp. jeho odôvodnenia.

17. S ohľadom na uvedené ústavný súd pristúpil k preskúmaniu odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru. Tento prieskum vykonal v medziach svojich právomocí, keď posudzoval kvalitu odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorá bola vo veci sťažovateľa aplikovaná. Krajský súd najskôr skonštatoval, že pôvodní žalovaní nezaslali písomnú ponuku sťažovateľovi ako jednému zo spoluvlastníkov nehnuteľnosti, ktorou by mu ponúkli svoje podiely na odkúpenie, a nadväzne pripustil, že pri striktne formálnom a čisto gramatickom výklade § 605 Občianskeho zákonníka by bolo možné dospieť k záveru, že napadnuté kúpne zmluvy sú relatívne neplatnými podľa § 140 Občianskeho zákonníka v spojení s § 40a Občianskeho zákonníka. Tomuto konštatovaniu krajského súdu dáva ústavný súd za pravdu, avšak len ak odhliadne od konkrétnych okolností celej veci. Vnikajúc však do jej

podstaty, i krajský súd považoval takýto zjednodušený výklad vzhľadom na ostatné skutkové okolnosti veci za ústavne neudržateľný. Tieto okolnosti pritom bližšie rozviedol, keď poukázal v prvom rade na zmysel a účel ustanovení pojednávajúcich o predkupnom práve, prezentujúc názor, že *„úmyslom zákonodarcu pri konštrukcii predkupného práva nebolo obmedziť podielového spoluvlastníka vo výkone čiastkového oprávnenia (§ 123 Občianskeho zákonníka) previesť vec v rozsahu svojho podielu na inú než blízku osobu až do takej miery, že by sa spoluvlastnícky podiel stal fakticky neprevoditeľným. Zákonodarca len uložil povinnosť spoluvlastníkovi, ktorý chce svoj podiel scudziť, jasne informovať ostatných spoluvlastníkov o svojom zámere, aby títo mohli prípadne ponuku odstupujúceho spoluvlastníka akceptovať alebo nie. Z hľadiska právnej istoty potom zákon stanovil v prípade spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti písomnú formu ponuky... Súčasne je treba z ústavnoprávneho hľadiska vo vzťahu k inštitútu neplatnosti (absolútnej, či relatívnej) zdôrazniť, že neplatnosť je sankciou zasahujúcou do zmluvnej voľnosti strán, a preto pri posudzovaní každého právneho úkonu z hľadiska jeho platnosti treba najskôr podrobiť analýze relevantné zákonné ustanovenia z hľadiska ich účelu, významu a zmyslu a až v prípade, že prevažuje zákonnými ustanoveniami chránená hodnota nad právom, ktoré bude neplatnosťou dotknuté, bude na mieste konštatovať neplatnosť právneho úkonu.“*

18. Okresný súd a rovnako i krajský súd dospeli po vykonanom dokazovaní k záveru, že sťažovateľ vedel, že spoluvlastnícke podiely na spoločnej nehnuteľnosti budú žalovaní ako jej spoluvlastníci odpredávať, ako aj to, že ich bude kupovať žalovaný v 1. rade. V tom čase bol totiž sťažovateľ *„predsedom urbáru a predtým predsedom revíznej komisie urbáru a členovia urbáru sa na neho obracali s otázkami, ako reagovať na ponuku žalovaného v rade 1/, ktorý napokon predmetné spoluvlastnícke podiely k sporným nehnuteľnostiam aj odkúpil“*. Vzhľadom na veľký počet spoluvlastníkov bolo nereálnym, aby *„každý zo spoluvlastníkov majúci v úmysle previesť svoj spoluvlastnícky podiel adresoval všetkým ostatným spoluvlastníkom, (vrátane žalobcu), aj vzhľadom na minimálnu veľkosť spoluvlastníckych podielov, písomnú ponuku tak, ako to vyplýva z ust. § 605 Občianskeho zákonníka. Trvať za popísanej situácie na striktnom dodržaní zaslania písomnej ponuky ostatným spoluvlastníkom by prakticky spôsobilo absolútnu neprevoditeľnosť spoluvlastníckych podielov a k tomu zákonná úprava predkupného práva*

určite nesmeruje, keďže jej zmyslom je to, aby dotknutý spoluvlastník mohol v prípade záujmu podiel odkúpiť. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca ako predseda urbaru túto možnosť mal, keďže bol informovaný o odpredaji podielov, no nevyužil ju v tom čase a ani následne tým, že by sa domáhal voči žalovanému v rade 1/ nahradenia prejavu vôle ...“. Na základe uvedených skutkových okolností krajský súd uzavrel, že sťažovateľ nebol ukrátený na svojom predkupnom práve do tej miery, že by vôbec nemal možnosť predkupné právo využiť.

19. Následne krajský súd stál pred otázkou, či v danom komplexe skutkových a právnych okolností je namieste uprednostniť formálne nedodržanie zákonného postupu predávajúcich spoluvlastníkov pri prevode ich spoluvlastníckych podielov pred zmluvnou voľnosťou ako súčasťou ich ústavne zaručeného vlastníckeho práva. Napokon v tomto smere uzavrel, že je potrebné dať prednosť platnosti napadnutých kúpnych zmlúv, pretože *„pre konštatovanie ich neplatnosti za daných súvislostí odvolací súd nenašiel ústavne akceptovateľný dôvod, keď v danom prípade by relatívna neplatnosť kúpnych zmlúv predstavovala neprimeraný zásah do vlastníckych práv pôvodne žalovaných (t.j. pôvodných podielových spoluvlastníkov)“*.

20. Podstatnejšie pre posúdenie celej veci však je zaoberanie sa naliehavým právnym záujmom sťažovateľa na požadovanom určení krajským súdom, ku ktorému uviedol: *„Právny záujem musí byť naliehavý v tom zmysle, že žalobca v danom právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie spornosti práva, prípadne neistoty v jeho právnom postavení, a tak dosiahnuť ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Záver súdu o (ne)existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu predpokladá posúdenie, či podaný určovací návrh je vhodným procesným nástrojom ochrany jeho práva, t.j. či sa žalobou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva a či sa len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať ďalšie súdne, prípadne iné konanie.“* Sťažovateľ v priebehu celého konania prezentoval svoj nezáujem o nadobudnutie spoluvlastníckych podielov k predmetným nehnuteľnostiam, mal záujem iba o obnovenie spoluvlastníckych vzťahov tak, ako tomu bolo pred uzavretím sporných kúpnych zmlúv.

21. Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ v sťažnosti neuviedol žiadnu ústavnoprávne relevantnú námietku, ktorá by bola schopná spochybnit' závery krajského súdu. Pred ústavným súdom opakuje námietky, ktoré už boli predmetom preskúmania krajským súdom, na základe ním podaného odvolania proti rozsudku okresného súdu, teda sťažnosť je vlastne iba pokračujúcou polemikou s právnym názorom okresného súdu a krajského súdu. Sťažovateľ tak stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštalácie všeobecného súdnictva, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil a stotožnil sa s jeho právnym názorom. Ústavný súd v súvislosti s takto koncipovanou sťažnosťou pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštaláciou v systéme všeobecného súdnictva.

22. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrálne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd sa však z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia na vec vzťahujúcich sa právnych predpisov interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Okrem toho obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, z ktorých je jednoznačne zrejmé, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa obsiahnutými v odvolaní zaoberal a s týmito sa pomerne vyčerpávajúco vysporiadal. Ústavný súd preto zhrňujúco konštatuje, že závery, ku ktorým krajský súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd v okolnostiach danej veci (už popísaných) dostatočným spôsobom vyhodnotil záujmy strán sporu i naliehavý právny záujem sťažovateľa na požadovanom určení, a preto napadnuté rozhodnutie nepovažuje ani za také, ktoré by vzbudzovalo pochybnosti o jeho spravodlivosti.

23. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú

právnú ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania (strán sporu). Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010), čomu podľa názoru ústavného súdu učinil krajský súd svojím rozhodnutím zadosť.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že niet žiadnej relevantnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, totožnosť námietok sťažovateľa, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (a práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Pokiaľ sťažovateľ namieta nestrannosť a nezávislosť krajského súdu z dôvodu rozhodovania vo veci vylúčeným sudcom, pretože sudkyňa [REDACTED] rozhodovala o obdobnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 3 C 37/2008, ústavný súd uvádza, že nešlo o ten istý spor, v ktorom by rozhodovala jednak v postavení samosudkyne okresného súdu a následne v tej istej veci aj v postavení sudkyne krajského súdu v senáte

rozhodujúcom o opravnom prostriedku sťažovateľa. Z príloh je totiž zjavné, že aktuálne posudzovanú vec sťažovateľa rozhodovala samosudkyňa [REDACTED]. Odhliadnuc od uvedeného, sťažovateľ mohol túto námietku uplatniť v dovolacom konaní [§ 420 písm. e) Civilného sporového poriadku], ak tak neurobil, nesplnil požiadavku vyjadrenú v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, čo robí z tejto časti jeho sťažnosti neprípustnú, a to je dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

26. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. septembra 2018